

KARÁCSONYI TALÁLKOZÁS.

Mesejáték 1 felvonásban.

Írta: Olexy Irén.

Személyek: Lenke

Feriike testvérek

Oregasszony (később angyal).

Szín: Erdő széle, téli táj.*Első jelenet.*

(Feriike és Lenke téliiesen öltözve jönnek.)

Feriike (mutatja):

Nézd mily fényes e forint

Amit keresztmama adott.

Veszek rajta puskát, kardot,

Meg egy szép huszáros csákót

Lenke (mutatja):

Eppen olyan az enyém is,

Vagy talán még fényesebb is.

En meg babát veszek érte,

S játszadozunk együtt véle.

Feriike:

De siessünk most már haza,

Biztosan vár édesanya...

Es azután... tudod, Lenke...

Ma van szent karácsony-este!

Második jelenet.

(Voltak, az öreg néni, gallyakat szed.)

Lenke (az öregre mutat):

Nézz csak oda, nézd, Feriike,

Mit csinál az a néni?

Olyan öreg, olyan gyöngé,

Mégis hajladozik egyre...

Feriike:

Ugy látom, hogy gallyakat szed,

Szegény öreg szinte reszket...

Segítünk neki egy kicsit,

Ne fázzon oly sokáig itt!

Lenke és Feriike:

Jó napot kívánunk, néni!

A gallyat mért szedegetli?

Oregasszony:

Hát, fiaim, tüzelőnek,

Mert más nem jut a szegénynek.

Legalább, ha nincs is ennem,

Legyen mivel melegednem...

Lenke:

Mért nincs magának mit enni?
Nem tud már semmit keresni?

Öregasszony:

Bizony, nem tudok már keresni,
Nagyon gyenge, beteg vagyok.
Dolgozni így hát nem tudok.

Ferike:

Nincs magának fia, lánya,
Aki gondot visel rája!

Öregasszony:

Bizony, nincsen, jó gyermekek,
Csak úgy itt-ott kéregetek.

Lenke (odaadja a forintját):

Nézzé, itt van, édes néne,
Jó lesz talán kis kenyérre.

Ferike (szintén odaadja pénzét):

Tessék, én is odaadom:
Jó nekem a régi kardom.

Lenke:

A gallyat meg, édes néni,
Segítünk mi hazavinni.

Ferike:

Jobban bírjuk mi, mint maga,
Több erő van a karunkba!

(Lehajoznak, s összekötözik a gallyakat. Ezalatt az öregasszony leteszi köpenyegét, s egy angyal áll ott. Ahogy a gyerekek feltekintenek, hirtelen felugranak, s bámulva nézik.)

Angyal (mosolyogva):

Ime, kedves jó gyerekek,
En most próbára tettelek;
Lelketekben él a jóság,
Szívetekben irgalmasság.
Tovább is jók maradjatok,
Aldás lészen tirajtatok;
S hogyha mostan hazamentek,
A jutalmat megeléltetek;
Ott ragyog a karácsonyfa,
S kis Jézuska ajándéka.

(Eltűnik.)

Ferike (felnéz):

Almodtunk mi, mondd csak, Lenke?
Vagy csakugyan angyal volt-e?

Lenke:

Nem tudom, itt nincsen senki,
Eltűnt angyal, el a néni!

Ferike:

De álom ez nem lehetett,
A gally itt van teelötted,

Lenke (felveszi a galysesomót a földről):

A két forint is itt maradt,
Ami előbb adtunk oda!

Ferike:

Egész biztos, angyal jött le
Öreg néni köntösébe!

Lenke:

A forintot meg nem tartom,
A szegénynek odaadom.
Holnap reggel dobjuk bele
A szegények perselyébe.

Ferike:

A gallyat meg, látod Lenke,
Elviesszük a faluvégre.
Ott lakik egy öreg néni,
Jó lesz melegedni, neki!
(Felveszik a gallyat s elmennek.)
(Függöny le.)

A MEGFAGYOTT GYERMEK.

Ély késő éjtszka ki jár
Ott kinn a temetőn?
Az óra már éjfél ütött,
A föld már néma lőn.

Egy árva gyermek andalg ott
Szívét bú tölte el;
Hisz az, ki őt szerette még,
Többé már föl nem kel.

Anyja sírjára ül, s zokog
Az árva kis fiú:
„Anyám! ó kedves jó anyám,
Szívem be szomorú!

Mióta eltemettek itt,
Azóta bús fiad.
Nincs a faluban senki most,
Ki neki csókot ad.

Nincs senki, aki mondaná:
Szeretlek, gyermekem!
Pusztá a ház, hideg szobám,
S nem fűtenek nekem.

Melléd temetve én is itt
Miért nem nyughatom?
Szegény és elhagyott vagyok,
Hideg a tél nagyoni!”

Az árva búsan zengi így
Kínos panaszait:
Feelvez rá a téli szél
Üvöltve felszívít.

A gyermek fázik, könnyei
Elállnak arcain;
Borzadva néz körül, de itt
A holtak hantjain.

Mély nyugalom uralkodik;
A esend irtóztató,
Csak szél sóhajt a fákon át,
S pelyhedzve hull a hó.

Fölkelne, jaj! de nincs erő,
Lankadva visszadúl
A kedves dombra, — felsóhajt,
S mély álomba merül.

Es ím, az árva boldogul,
Jól érzi most magát!
Elmultak minden gondjai:
Az álom hív barát.

Szíve még egyszer feldobog,
Mosolyognak ajkai;
Csöndes — nyugodva alszik ott —
Meghaltak kínjai.

Eötvös József.